

runornas utseende överensstämma helt med Risbyle-stenarna, U 160 och 161. Det kan inte vara något tvivel om att Ulv i Bårresta har ristat även Lundby-stenen.

38—41 **unif** (ack.) avser säkerligen samma mansnamn som **onems** (gen.) U 112 och **unim** (ack.) U 336, d. v. s. *Onæmr.* 41 **f** kan vara en felristning för **m**, men det kan även bero på en assimilation i uttalet framför det följande ordets uddljudande *f*. I grannsocknen Orkesta har Ulv i Bårresta rest en runsten efter sin farbroder Onäm (U 336); »de bodde båda i Bårresta». Namnet Onäm är mycket sällsynt; se ovan U 112 (s. 162). Det kan icke betvivlas, att Onäm i inskrifterna U 328 och 336 avser samme man. Gyrid och Gudlög, som låtit resa Lundby-stenen, ha sålunda varit döttrar till Onäm i Bårresta. Gyrid var gift med Ulv i Skålhamra, över vilken de ståtliga minnesvårdarna vid Risbyle (U 160 och 161) och Bällsta (U 225 och 226) äro resta. — Om namnet *Gyridr* se U 77. Om namnet *Ansur*, *Assurr* se U 276.

Senare delen av inskriften innehåller en oklarhet: »och efter Ansur, sin man». Det måste avse endast den ena av de båda systarna, säkerligen Gudlög. Meningen är sålunda: »och Gudlög efter Ansur, sin man». Namnet Gudlög har tydligen varit relativt vanligt, även i östra Uppland, under vikingatiden. Det är därför knappast någon anledning att tro, att Lundby-stenens Gudlög är densamma som omtalas i inskriften på den av Fot signerade runstenen i Östra Ryds kyrka, U 167: »Assur lät resa stenen efter Gunne, sin frände (**mak · sin**). Han var Gudlögs broder.» Det skulle innebära, att U 167 vore äldre än U 328, vilket icke är sannolikt.

Inskriften slutar, egendomligt nog, med uppmaningen *Rað þessi* »Tyd dessa!» Jfr U 11 och U 29 och där anförda inskrifter.

Fig. 40. U 328. Lundby, Markims sn. Efter B 11.

329. Snottsta, Markims sn.

Pl. 18, 19.

Litteratur: B 12, L 498, D 2: 140. J. Peringskiöld, F 1 5:1 n:r 48, Monumenta 3, bl. 113; O. Celsius, SR 2, s. 54; N. R. Brocman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 110, 116 f.; E. Brate, Skansens runstenar (i: Meddelanden från Nordiska Museet 1897), s. 8, Sverges runinskrifter (1922), s. 115, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Peringskiöld, teckning (F 1 5:1), träsnitt (F 1 5:1, Monumenta 3 och B 12); Dybeck a. a.; Brate foto 1908 (ATA); Wessén foto 1910.

Runstenen står rest, sannolikt ungefär på ursprunglig plats, i åkern 300 m. VSV om Snottsta mellangård, 5 m. N om byvägen, som i västlig riktning går till Vreta, 20 m. SÖ om U 330.

Ingen av runinskrifterna vid Snottsta var känd av Bureus, och i *Ransakningarna* omtalas endast runhällen (U 331), icke de båda resta stenarna (U 329 och 330). Dessa äro första gången avtecknade av Peringskiöld. U 329 fanns enligt hans uppgift »i Snottesta gärde inni Rågåkeren widh Landzwägen». Dybeck: »Runstenen ligger i vestra gärdet, icke långt från byvägen». Brate: »Runstenen står rest 8 steg norr om den nuvarande utfartsvägen väster om Snottstad, vid västra sidan av ett sankt ställe och har sannolikt fordom betecknat västra ändan av en bro över detta sankta ställe, vid vars östra ända den andra runstenen [U 330] befunnit sig. Runstenen restes 1907.» — Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Lindholm».

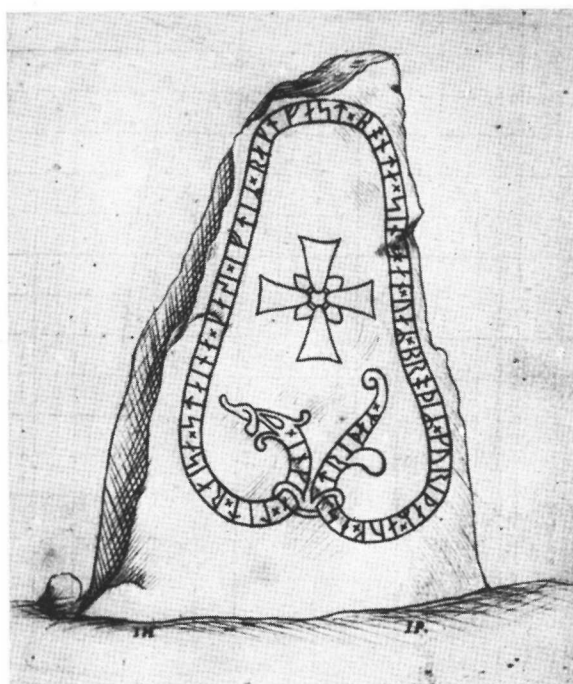

Fig. 41. U 329. Snottsta, Markims sn. Efter teckning av Peringskiöld.

Ljusgrå granit. Höjd 1,88 m., bredd (nedtill vid ristningens början) 1,18 m., (mittöver korset) 0,82 m. Ristningen är synnerligen väl huggen, tydlig och väl bevarad.

Inskrift:

× inka × lit × raisa × staina × pasi × eftir × raknfast × bonta × sin × han × uar × broþir × kuripar × auk ×
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65
 estripar ×
 70

Inga let ræisa stæina þasi æftir Ragnfast, bonda sinn. Hann var broðir Gyriðar ok Æstriðar.

»Inga lät resa dessa stenar efter Ragnfast, sin man. Han var broder till Gyrid och Estrid.»

Till läsningen: Bst i 19 **p** är skadad. 23 **e** är säkert stunget; likaså 66 **e**. Däremot äro icke stungna 3, 30, 56 **k**, 57 **u**. — Peringskiöld: Runan 19 är skadad, liknar närmast **k**. 23 **i**, 66 **e**. — Dybeck: 23 **i**, 66 **e**. — Brate: 23 **i**, 66 **e**.

Om Ragnfast, Inga, Gyrid och Estrid se nedan U 331.

Uttrycket »dessa stenar» åsyftar U 329 och 330, som blivit resta vid bron, som ledde fram till Snottsta gård.

330. Snottsta, Markims sn.

Pl. 19.

Litteratur: B 10, L 497, D 2: 141. J. Peringskiöld, F 1 5: 1 n:r 49, Monumenta 3, bl. 112; O. Celsius, SR 2, s. 53; N. R. Brocman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 116 f.; E. Brate, Skansens runstenar (i: Meddelanden från Nordiska Museet 1897), s. 8, Sverges runinskrifter (1922), s. 115, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Peringskiöld, teckning (F 1 5: 1), träsnitt (F 1 5: 1, Monumenta 3 och B 10); Dybeck a. a.; Brate foto 1909 (ATA); Wessén foto 1910.